



**III МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
«СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ
РОЗВИТКУ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ:
ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНІ АСПЕКТИ»**

**м. Харків
2015 рік**

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

НАЦІОНАЛЬНИЙ ЮРИДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО

ІНСТИТУТ ПІДГОТОВКИ СПІДЧИХ КАДРІВ ДЛЯ МВС УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНОГО ЮРИДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО

ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДСЬКИХ ФОРМУВАНЬ УКРАЇНИ
З ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ І ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ
(ГРОМАДСЬКА ЦИВІЛЬНА СЛУЖБА)

ХАРКІВСЬКЕ ОБЛАСНЕ ГРОМАДСЬКЕ ФОРМУВАННЯ
З ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ І ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ

КАФЕДРА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА
НАЦІОНАЛЬНОГО ЮРИДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО


КАФЕДРА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
НАЦІОНАЛЬНОГО ЮРИДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО

КАФЕДРА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ
ТА ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
НАЦІОНАЛЬНОГО ЮРИДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО

«Сучасний стан та перспективи розвитку сектору безпеки України: публічно-приватні аспекти»

**Збірник наукових праць за матеріалами
III Міжнародної науково-практичної конференції
(16 квітня 2015 року)**

Харків
«Плеяда»
2015



УДК 351/354
ББК 67.408
С89

ISBN 978-966-8922-27-5

Редакційна колегія:

д-р юрид. наук, проф. *Битяк Ю.П.* (голова), д-р юрид. наук, проф. *Алісов Є.О.*, д-р юрид. наук, проф. *Гаращук В.М.*, д-р юрид. наук, проф. *Матюхіна Н.П.*, д-р юрид. наук, проф. *Настюк В.Я.*, д-р юрид. наук, проф. *Фролова О.Г.*, д-р юрид. наук, проф. *Шило О.Г.*, д-р юрид. наук, доц. *Шаповал Р.В.*, канд. юрид. наук, доц. *Александров В.М.*, канд. юрид. наук, доц. *Володіна О.О.*, канд. юрид. наук, доц. *Мартиновський В.В.*, канд. юрид. наук, доц. *Мех Ю.В.* (відповідальний секретар), канд. юрид. наук, доц. *Соловійова О.М.*, канд. юрид. наук, доц. *Ткаченко Є.В.*, канд. юрид. наук, доц. *Червякова О.Б.*, канд. юрид. наук, доц. *Іванова А.Є.*, канд. юрид. наук, асист. *Солнцева Х.В.*, канд. юрид. наук, асист. *Шевчук О.М.*, ст. викл. *Статінов О.В.*, асист. *Гончаренко Г.М.*, студентка 4 курсу, 5 групи Інституту підготовки слідчих кадрів для МВС України Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого *Бужор А.О.*

Сучасний стан та перспективи розвитку сектору безпеки України:

С89 публічно-приватні аспекти (16 квітня 2015 року, м. Харків). Збірник наукових праць за матеріалами III Міжнародної науково-практичної конференції. – Харків: видавництво «Плеяда», 2015. – 334 с.

У збірнику представлені наукові праці учасників учасників III Міжнародної науково-практичної конференції «Сучасний стан та перспективи розвитку сектору безпеки України: публічно-приватні аспекти», що відбулася 16 квітня 2015 року у Національному юридичному університеті імені Ярослава Мудрого. Захід був проведений Інститутом підготовки слідчих кадрів для МВС України, кафедрами адміністративного права, адміністративного права та адміністративної діяльності, кримінального процесу та оперативно-розшукової діяльності Національного юридичного університету, Об'єднанням Громадських Формувань України з охорони громадського порядку і державного кордону, Харківським обласним громадським формуванням з охорони громадського порядку і державного кордону.

До збірника ввійшли тези доповідей українською, російською та англійською мовами.

Збірник розрахований на науковців, викладачів, державних службовців, студентів, а також широке коло читачів, які цікавляться цією проблематикою.

УДК 351/354
ББК 67.408

ISBN 978-966-8922-27-5

© Колектив авторів, 2015
© «Плеяда», 2015

діяльність котрих визначається рядом інших законодавчих документів, а саме: судді, податківці, митники, працівники прокуратури, працівники органів місцевого самоврядування. Система підтримує на рівні довідників, екранних форм та процедур специфіку кадрового обліку вище наведених категорій працюючих.

Зазначена система впроваджена в діяльність кадрових підрозділів органів прокуратури України. Спроектвана база даних відділу кадрів та програмне забезпечення, яке обслуговує базу, дає можливість полегшити роботу з кадрами органів прокуратури, оскільки сьогодні ефективність управлінської діяльності залежить в першу чергу від автоматизації всіх управлінських процесів.

Отже робота з кадрами в органах прокуратури сучасному етапі зазнає суттєвих змін як за своїм змістом, так і за технологією. Ці зміни пов'язані не тільки з корінною перебудовою держави, а й з підвищенням рівня сучасної комп'ютерної техніки і технології збирання та обробки управлінської інформації.

Підводячи підсумок, зазначимо, що на всіх історичних етапах діяльності органів прокуратури робота з кадрами була і залишається головним елементом забезпечення ефективного функціонування органів прокуратури, виконання ними свого призначення у суспільстві. Під час аналізу історичного досвіду роботи з кадрами в органах прокуратури вивчили реальний стан роботи з кадрами в органах прокуратури, з'ясувати причини та умови недоліків в роботі, визначити заходи, спрямовані на підвищення ефективності прокурорсько-слідчої діяльності, укомплектування прокуратур усіх рівнів працівниками з належним рівнем фахової підготовки, необхідними діловими та моральними якостями. Зрозуміло, що кожен історичний етап мав свої. Це такі проблеми як професійний відбір, комплектування кадрів, формування у прокурорсько-слідчих працівників необхідних професійних та моральних якостей, професійна освіта, перепідготовка і підвищення кваліфікації та багато інших. Разом з тим на сьогоднішній день є багать надбань, завдяки яким прокуратура є потужним державним органом. Звернення до досвіду минулого дає можливість виявити та усвідомити як особливі, так і загальні тенденції розвитку роботи з кадрами за певних історичних умов, ознайомитись з досягненнями та прогалинами у цій сфері, взяти (або врахувати) все те з цього досвіду, що є цінним і раціональним для роботи з кадрами органів прокуратури.

Список використаних джерел:

1. Про державну службу: Закон України № 4050-VI від 17.11.2011 р. / Відом. Верхов. Ради України. – 2012. – № 26. – Ст. 273.
2. Про прокуратуру: Закон України № 1697-VII від 14.10.2014 р. / Відом. Верхов. Ради України. – 2015. – № 2-3. – Ст. 12.

ПОВЗИК ЄВГЕН ВІКТОРОВИЧ

*кандидат юридичних наук, асистент
кафедри кримінального процесу та оперативно-розшукової діяльності
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ОСОБИ, ЯКА УКЛАЛА УГОДУ ПРО ВИЗНАННЯ ВИНУВАТОСТІ

Одним із договірних способів вирішення кримінально-правового конфлікту, який забезпечує доступ особи до правосуддя, є передбачений КПК України порядок провадження на підставі угоди між прокурором та підозрюваним, обвинуваченим про визнання винуватості, який має на меті прискорення кримінального процесу, забезпечення реалізації принципів процесуальної економії та диспозитивності, що в даному випадку створюють оптимальні умови для вирішення завдань кримінального судочинства.

Укладення угоди про визнання винуватості є правовою умовою для застосування спрощеної форми досудового розслідування і судового розгляду кримінального провадження, що є проявом

кримінально-процесуального поліформізму і розширення сфери дії засади диспозитивності, проникнення до сфери кримінальних процесуальних відносин приватного начала. При цьому важливим є встановлення оптимального балансу приватних та публічних інтересів, що є запорукою справедливості кримінального процесуального законодавства. За відсутності ж такого компромісу, як справедливо зазначається в процесуальній науці, у жертву будуть приноситься або приватні (особисті), або публічні інтереси, що є неприпустимим [1, с. 22].

Особливої актуальності такий компроміс набуває за умови розширення меж застосування угоди про визнання винуватості за колом кримінальних правопорушень. До недавнього часу КПК України обмежував укладення такої угоди кримінальними проступками, злочинами невеликої, середньої тяжкості та тяжкими злочинами внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам. Однак, законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення діяльності Національного антикорупційного бюро України та Національного агентства з питань запобігання корупції» від 12.02.2015 р. було нормативно закріплено можливість укладення угоди про визнання винуватості щодо особливо тяжких злочинів, віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України за умови викриття підозрюваним чи обвинуваченим іншої особи у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, якщо інформація щодо вчинення такою особою злочину буде підтверджена доказами [2]. Виконання зазначених умов угоди про визнання винуватості, як правило, є причиною виникнення реальної загрози життю, здоров'ю та майну осіб що її уклали, а рівно і їхнім близьким родичам або членам сім'ї.

У зв'язку з цим, справедливо постає питання досягнення балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному процесі, що може полягати у нормативному закріпленні в КПК України додаткових гарантій забезпечення безпеки підозрюваного, обвинуваченого, алгоритмізації процесуальних дій учасників угоди щодо підстав, порядку та умов застосування заходів безпеки до підозрюваного, обвинуваченого тощо. Отже, враховуючи те, що викриття підозрюваним, обвинуваченим іншої особи у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України (якщо інформація щодо вчинення такою особою злочину буде підтверджена доказами), є обов'язковою умовою укладення угоди про визнання винуватості щодо особливо тяжкого злочину, вважаємо, за доцільне в такому кримінальному провадженні нормативно передбачити в КПК України обов'язкове застосування до підозрюваного, обвинуваченого чи їхніх близьких родичів або членів сім'ї відповідних заходів забезпечення безпеки (особиста охорона, охорона житла і майна; видача спеціальних засобів індивідуального захисту і сповіщення про небезпеку; використання технічних засобів контролю і прослуховування телефонних та інших переговорів, візуальне спостереження; заміна документів та зміна зовнішності; зміна місця роботи або навчання; переселення в інше місце проживання; забезпечення конфіденційності відомостей про особу; закритий судовий розгляд тощо).

Застосуванню інституту забезпечення безпеки учасників кримінального провадження сприяє встановлене правило про те, що, якщо провадження здійснюється щодо кількох осіб, які підозрюються, обвинувачуються у вчиненні одного або кількох кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма підозрюваними чи обвинуваченими, угода може бути укладена з одним (кількома) з підозрюваних, обвинувачених. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), з якими досягнуто згоди, підлягає виділенню в окреме провадження (ст. 469 КПК) [3]. Тлумачення цієї статті дозволяє дійти висновку, що укладення угоди з одним із підозрюваних, обвинувачених, які є співучасниками вчинення правопорушення, є імперативною підставою для виділення матеріалів у окреме провадження. Встановивши це правило, КПК України, разом з тим, не передбачив особливостей процесуального порядку виділення в окреме провадження матеріалів у випадку необхідності застосування заходів забезпечення безпеки підозрюваного, обвинуваченого, з яким укладено угоду про визнання винуватості. Між тим, такі особливості дійсно мають бути, адже застосування загального порядку виділення, відповідно до якого про дане рішення складається постанова, копія якої залишається в основному кримінальному провадженні, не може бути ефективним і не забезпечить безпеки особи, щодо якої виділяються матеріали. У таких випадках щодо

підозрюваного, з яким укладено угоду, за наявності до того відповідних підстав має бути винесено постанову про застосування щодо нього заходів забезпечення безпеки (зокрема, зміни анкетних даних на псевдонім тощо), а документи, які ідентифікують його особу, повинні бути вилучені з основного провадження. Лише після цього допустимо виділення в окреме провадження матеріалів стосовно особи під псевдонімом, з якою укладено угоду про визнання винуватості.

Список використаних джерел:

1. Кучевська, С. П. Право обвинуваченого на неправдиві показання як елемент *favor defensionis* [Текст] / С. П. Кучевська, Б. І. Яворський // Адвокат. – 2011. – № 2 (125). – С. 18-25.
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення діяльності Національного антикорупційного бюро України та Національного агентства з питань запобігання корупції [Електронний ресурс]: Закон України від 12.02.2015 р. // Верховная Рада Украины: офиц. веб-сайт. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/198-19/paran139#n139>.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]: Закон України від 13.04.2012 р. // Верховная Рада Украины: офиц. веб-сайт. Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

СЕЛИВАНОВА ИРИНА АНАТОЛЬЕВНА

*кандидат юридических наук, доцент
кафедры хозяйственного права*

Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого

ОТСУТСТВИЕ БЕЗОПАСНОСТИ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ КАК ОДНА ИЗ ПРИЧИН «ПОБУКСОВКИ» ЗАКОНА УКРАИНЫ «О ГОСУДАРСТВЕННО - ЧАСТНОМ ПАРТНЕРСТВЕ»

Известный американский психолог Абрахам Маслоу в своей работе «Мотивация и личность» (1954) Маслоу [3] доказал, что, человеческие потребности организованы в иерархическую систему приоритета от более простых (базовых) к более высоким, и стремление к более высоким потребностям, как правило, возможно и возникает только после удовлетворения потребностей более низкого порядка, к примеру, в еде и безопасности. Таким образом, по А. Маслоу потребность в безопасности относится к базовым, только после удовлетворения которых человек переходит к удовлетворению следующих потребностей.

Применяя пирамиду Маслоу к хозяйственной деятельности можно утверждать, что базовой потребностью хозяйствующего субъекта является потребность в безопасности, т.е. потребность в надлежащем упорядочении отношений в области хозяйствования, в стабильности, последовательности и непротиворечивости законодательства, реальной возможности защитить свои права в этой сфере, не испытывать страха, тревоги из-за предвзятого отношения фискальных и иных контролирующих органов и т.д. И только при наличии таких условий хозяйствующий субъект начинает или развивает свою деятельность.

Как же способствует удовлетворению этой базовой потребности субъектов хозяйствования правовой механизм государственно-частного партнерства (далее – ГЧП), впервые появившийся в законодательном поле Украины в 2010 году?

Предусмотренные Законом Украины «О государственно-частном партнерстве» [2] (далее – Закон о ГЧП) механизмы инициирования проектов ГЧП, отбора частного партнера трудно назвать прозрачными. В то же время, именно прозрачность отбора частных компаний для участия в ГЧП-проектах сводит на нет возникновение ситуаций, когда, например, частные инвесторы могут просто "не попасть" на конкурс или «не выиграть» его, из-за каких-то коррупционных влияний.

В странах, имеющих успешный опыт ГЧП, законодательная база позволяет максимально упростить административные процедуры и минимизировать бюрократические влияния.